

Dermed står vi altså med en regering, som har bestemt, som har besluttet, som har vedtaget at sætte kikkerten for den blinde øje og sige, at det her virker. Og så står man med nogle praktiske medarbejdere ude på frontlinjen, der, hvor der bliver gjort en indsats, som siger: Nej, det virker ikke. Hvis ikke det er basis for at foretage en rimelig og grundig undersøgelse af, hvad der er op, og hvad der er ned, så ved jeg ikke, hvad der skulle være det.

Så hører vi: Jamen vi kan bare kigge i Danmarks Statistik, der kan man nemlig se, at ægteskabsmønstrene ændrer sig. Og man kigger i Danmarks Statistiks undersøgelse, men man kan intet aflæse i den undersøgelse af, om der er færre tvangsægteskaber. Til gengæld kan man, som jeg var inde på lige før, være helt sikker på, at man kan se, hvis man læser det grundigt – hvad jeg ikke tror de, der har udtalt sig om statistikken, har gjort – at der står, at man skal være meget varsom med at tolke på det, der hedder den hyppigste vielsesalder, fordi meget små udsving kan gøre en meget stor forskel i statistikken.

Efterfølgende viste det sig også, at man jo heller ikke i forbindelse med det her havde talt med, hvor mange der er flyttet til udlandet for at indgå ægteskab som følge af 24-års-reglen og tilknytningskravet. Hvor mange danske statsborgere er gået over kærlighedsbroen til Sverige for der at optage et familieliv, fordi de ikke kunne få lov til det i deres eget land? Det er ikke talt med. Jyllands-Posten gjorde sig jo den ulejlighed at regne det efter, og det viste sig ganske rigtigt, at statistikken så ser helt anderledes ud. Så er der ikke den succes, man ønskede at fremstille.

Hvad kan man så gøre for at undersøge det her? Vi kan jo som sagt ikke, som flere har været inde på, undersøge tvangsægteskaber, der ikke er blevet indgået. Nej, men derfor har vi også tidligere her i salen diskuteret forslag fra Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre om at vælge de 61 sager, hvor der konkret er givet afslag på familiesammenføring på grund af en mistanke om tvangsægteskab. Det var der ikke flertal for i foråret.

Kl. 18.40

Så gjorde vi det, at vi gennemlæste samtlige 61 sager, og vi var rystede over de historier. Vi var også rystede over, at Integrationsministeriet eller Udlændingeservice i det her tilfælde intet har gjort for de unge mennesker ud over at give dem afslag på familiesammenføring. Vi er rystede over, at ministeren vil stå her i salen og sige,

at det ikke kunne lade sig gøre at undersøge de sager uden at bryde en fortrolighed med de unge mennesker, som var involveret i dem, hvilket er lodret forkert, fordi kun en ganske beskedent del af de 61 sager drejede sig om unge mennesker, der under fortrolighed havde bedt om at få afslag på deres familiesammenførings-sager.

Så det, det dækker over, er et vedvarende ønske om at forblive i selvvalgt uvidenhed om effekten af den lovgivning, man gennemfører, og det er i al almindelighed en pinagtighed. Men det kunne jo skyldes, at der er stor intern uenighed, bl.a. i partiet Venstre, hvor vi har hr. Christian Mejdahl og fru Birthe Rønn Hornbech, der siger, at de ikke var så glade for den her regel, men at man trods alt må lære at leve med den; og så har vi en hr. Bertel Haarder og en statsminister og måske også en integrationsminister, der siger:

Det her er noget af det mest geniale, der nogen sinde er blevet fundet på; det skriver vi ind i vores parti-program, det bevarer vi for tid og evighed.

Måske er det derfor, man ikke ønsker at rippe op i, hvad resultaterne af den politik er, for det kunne jo være, at skeptikerne viste sig at have ret. Det kunne jo være, at der var problemer – som Det Konservative Folkeparti ynder at sige det – med det menneskelige ansigt i regeringens politik. Det tyder i hvert fald på det, når man ser på sagens kendsgerninger her: Regeringen og Dansk Folkeparti fastholder at have kikkerten for det blinde øje.

Den fg. formand (Lissa Mathiasen):

Der er tre, der har bedt om korte bemærkninger. Den første er fru Irene Simonsen.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg skal lige høre, om hr. Morten Østergaard vil svare på noget, der ikke bunder i en større videnskabelig, akademisk undersøgelse. Der kan vi jo så se, om det går helt ud over, hvad man i De Radikale overhovedet vil forholde sig til.

Det, jeg godt kunne tænke mig at spørge hr. Morten Østergaard om, er: Hvis vi forestiller os en ung kvinde, der nu er blevet 24 år i stedet for 18 år, før hun bliver gift, der nu har fået en uddannelse, hvor hun før ikke fik en uddannelse, før hun blev gift, tror hr. Morten Østergaard så, at det kunne hjælpe den kvinde, når hun nu er 24 år, og når hun nu har fået en uddannelse og dermed har været ude og blive en del af det øv-